

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen er af den opfattelse, at den omstændighed, at den i denne sag omhandlede aftale henhører under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 92/50/EØF⁽¹⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/52/EF⁽²⁾, ikke udelukker anvendelse af det i *Telaustria*-dommen⁽³⁾ fastslåede princip, som følger af de grundlæggende friheder, der er nedfældet i traktaten, samt anvendelse af generelle principper, som kommer særligt til udtryk i disse grundlæggende friheder. Medlemsstaternes forpligtelse til at overholde generelle principper er fastslået ved en almindelig forpligtelse for de ordregivende myndigheder til at sørge for, at der ikke finder forskelsbehandling sted mellem forskellige tjenesteydere, hvilket også fremgår af direktivets artikel 3, stk. 2 (se ovenfor). Denne forpligtelse påhviler de irske myndigheder såvel med hensyn til bilag 1B tjenesteydelser som med hensyn til bilag 1A tjenesteydelser.

Kommissionen har gjort gældende, at dennes analyse er den eneste, der kan anses for at være i overensstemmelse med de i traktaten indeholdte markedsøkonomiske overvejelser. Domstolens retspraksis fastslår klart, at traktatens bestemmelser om etableringsfrihed og frihed i forbindelse med tjenesteydelser pålægger medlemsstaterne forpligtelser med hensyn til indgåelse af offentlige aftaler uden for direktivernes anvendelsesområde. Dette gælder for kontrakttyper (såsom koncessionskontrakter om offentlige tjenesteydelser), som ikke er udtrykkeligt omfattet, og også for den type kontrakter, som er omfattet, men hvor værdien ligger under den tærskel, der er fastsat i de forskellige direktiver.

Kommissionen har på denne baggrund anført, at det vil være i direkte modstrid med logikken bag det indre marked, såfremt medlemsstaterne på trods af, at fællesskabsretten kræver en tilstrækkelig grad af offentliggørelse i sådanne situationer, også selvom kontrakten på grund af dens opbygning eller værdi falder uden for anvendelsesområdet for direktiverne, ikke desto mindre ikke behøvede på nogen måde at offentliggøre kontrakter (hvis værdi ligger over de fastsatte tærskler) alene med den begrundelse, at de tjenesteydelser, kontrakterne vedrører, falder inden for anvendelsesområdet for direktivets bilag 1B.

(1) af 18.6.1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1).

(2) af 13.10.1997 om ændring af direktiv 92/50/EØF, 93/36/EØF og 93/37/EØF om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af henholdsvis offentlige tjenesteydelsesaftaler, aftaler om offentlige indkøb og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT L 328 af 28.11.1997, s. 1).

(3) Sag C-324/98, *Telaustria Verlags GmbH mod Telecom Austria AG*, Sml. 2000, I, s. 10745.

Sag anlagt den 12. december 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg.

(Sag C-519/03)

(2004/C 35/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. december 2003 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxem-

bourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Martin, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til § 2, nr. 1, i kapitel II i bilaget til Rådets direktiv 96/34/EF af 3. juni 1996 om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS⁽¹⁾, idet det har vedtaget artikel 7, stk. 2, og artikel 19, stk. 5, i lov af 12. februar 1999 om indførelse af en forældreorlov og en familieorlov, som fastsætter:
 - at barselsorloven træder i stedet for forældreorloven og
 - en frist for, hvornår en individuel ret til forældreorlov bevilges.
2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

1. Barselsorloven har et helt andet formål end forældreorloven. Desuden er det i rammeaftalens § 2, nr. 1, udtrykkeligt fastsat, at forældreorloven er en individuel ret af mindst tre måneders varighed. En bestemmelse om, at forældreorloven skal afsluttes, når barselsorloven påbegyndes, er således uforenelig med nævnte bestemmelse i bilaget til direktiv 96/34. En kvinde, som påbegynder sin barselsorlov i løbet af dennes forældreorlov, bør — når henses til den individuelle ret til en forældreorlov af mindst tre måneders varighed, der følger af rammeaftalens § 2, nr. 1 — have ret til at udskyde den del af forældreorloven, som hun som følge af barselsorloven ikke har taget.

2. Ved at stille krav om, at børnene skal være født eller adopteret efter den 31. december 1998, har de luxembourgske myndigheder stillet en betingelse, som ikke er tilladt i henhold til direktivet.

(1) EFT L 145 af 19.6.1996, s. 4.

Sag anlagt den 28. januar 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-27/04)

(2004/C 35/09)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. januar 2004 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Petite, A. van Solinge et P. Aalto, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at
 - beslutningerne om ikke at vedtage de officielle instrumenter, der er indeholdt i Kommissionens henstillinger i henhold til artikel 104, stk. 8 og 9,
 - »Rådets konklusioner vedrørende vurderingen af Frankrigs foranstaltninger til efterkommelse af Rådets henstillinger i henhold til artikel 104, stk. 7, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og prøvelsen af nye foranstaltninger med henblik på nedbringelse af underskuddet for at afhjælpe situationen med uforholdsmæssigt stort underskud«,

og

 - »Rådets konklusioner vedrørende vurderingen af Tysklands foranstaltninger til efterkommelse af Rådets henstillinger i henhold til artikel 104, stk. 7, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og prøvelsen af nye foranstaltninger med henblik på nedbringelse af underskuddet for at afhjælpe situationen med uforholdsmæssigt stort underskud«,

vedtaget af Rådet den 25. november 2003, er ulovlige og derfor bør annulleres.
2. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det fastsættes i den ordning, som er indført ved traktaten, herunder især proceduren i artikel 104 EF, at såfremt Kommissionen finder, at der er et uforholdsmæssigt stort underskud i en medlemsstat, er Rådet forpligtet til at fastslå, om det forholder sig således, og i givet fald fastsætte bindende foranstaltninger med henblik på at afhjælpe dette snarest muligt. Selv om Rådet er enig med Kommissionen i den økonomiske analyse, som Kommissionen har baseret sine henstillinger på, har Rådet overskredet artikel 104 EF's præcise og bindende ramme, og har i stedet vedtaget et instrument, som ikke er foreskrevet i traktaten, og som er strid med den ved traktaten indførte ordning.

De af Rådet den 25. november 2003 truffne foranstaltninger indebærer således handlinger, som afføder retsvirkninger, og som er i strid med traktaten:

- Beslutningerne om ikke at vedtage de officielle instrumenter, der er indeholdt i Kommissionens henstillinger i henhold til artikel 104, stk. 8 og 9, EF.
- Rådet har ikke overholdt den præcise og bindende procedure, som skal følges ved anvendelsen af artikel 104, stk. 8 og 9, EF. Rådet har således ikke foretaget den konstatering, som det er forpligtet til at foretage, når det retter henstillinger til en medlemsstat i tilfælde af et

uforholdsmæssigt underskud, og disse henstillinger ikke følges op. Rådet har ikke desto mindre stemt om Kommissionens henstillinger i henhold til stk. 9. Der kan imidlertid ikke træffes en beslutning i medfør af stk. 9, hvis der ikke forinden er truffet beslutning om en konstatering efter stk. 8. Ved at foretage en sådan afstemning, har Rådet ikke overholdt betingelserne for anvendelse af artikel 104, stk. 9, EF. Selv hvis det antages, at dette skulle være muligt, var Rådet forpligtet til at give en tilstrækkelig begrundelse for sin beslutning om ikke at vedtage henstillingen, selv om det reelt var enig i Kommissionens økonomiske analyse. Rådet har derfor ikke overholdt begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF.

- Udsættelsen af proceduren vedrørende de uforholdsmæssige underskud.

Det fremgår af Rådets konklusioner, at det er enig i Kommissionens synspunkt, som nødvendigvis fører til, at betingelserne for at udsætte procedurerne ikke var opfyldt. Rådets beslutning om at udsætte procedurerne opfylder derfor ikke de materielle betingelser i artikel 9 i forordning (EF) nr. 1467/97⁽¹⁾ og overholder ikke begrundelsespligten i artikel 253 EF. Udsættelsen er heller ikke foretaget i overensstemmelse med afstemningsreglerne i artikel 104, stk. 13, EF, da den blev foretaget af de medlemsstater, som har vedtaget euroen, og ikke af de 14 medlemsstater, idet den berørte medlemsstat ikke deltog i afstemningen. Hvis afstemningsreglerne var blevet overholdt, er det ikke udelukket, at konklusionerne ikke havde kunnet vedtages på grund af manglende kvalificeret flertal.

- Anvendelse af et instrument, som ikke er foreskrevet i traktaten.

Efter at Kommissionen havde forelagt henstillinger til afgørelse i henhold til artikel 104, stk. 8 og 9, EF, vedtog Rådet »konklusioner«, hvilket ikke er fastsat i traktaten, især ikke i artikel 104. Institutionerne er forpligtet til at overholde de i traktaten fastsatte instrumenter og procedurer. Rådet kunne derfor ikke vedtage andre retsakter end dem, der er foreskrevet i artikel 104 EF, dvs. afgørelser, som er bindende retsakter, og dette så meget des mindre som dets »konklusioner« indeholder elementer af beslutning, såsom udsættelse af proceduren og henstillinger til medlemsstaterne. Rådet kan ikke uden videre fritage sig for forpligtelsen til at træffe afgørelse i overensstemmelse med reglerne i traktaten og den afledte ret, så meget desto mere som Rådet er enig i den begrundelse, som Kommissionen har anført i de henstillinger til afgørelse, som den har forelagt Rådet.

- Ændringen af de henstillinger Rådet traf i henhold til artikel 104, stk. 7, EF.

Rådet kunne ikke uden at følge procedurerne i henhold til traktaten vedtage henstillinger, som strider mod dem, som er fastsat i Rådets egne beslutninger, og som er vedtaget i henhold til artikel 104, stk. 7, EF.

(1) Forordning (EF) nr. 1467/97 af 7.7.1997 om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud (EFT 1997 L 209, s. 6).